

A teď to nemyslím gurmánsky, ale kynologicky. ☐

Protože jsem si po delší době užila tak luxusní ohaří prochajdičku, že jsem si na ní vážně "pochutnala".

Vzhledem k tomu, že nastala vinařská sezóna, museli jsme trošku pro tenhle týden odbočit z našeho Fár plánu. V neděli Brtník sklídl totiž révu - a že jí bylo - a bylo nutno v pondělí to prolisovat. Takže žádný do Domečku, lisovat se bude. V neděli po příjezdu domů jsme do noci obírali, prali a rozmačkávali víno v kastrolech, aby se tam předpřipravilo na to pondělní lisování. Tím pádem byla v plánu krátká socializační prochajda, tak jako dřív. A já to nakonec, ale celý ešče pootočila.

V pondělí totiž měl Brtník ještě vyzvedávat kuřátka z farmy u své bývalé kolegyně. A to hned po práci. Enemže kuřátka se na cestě trošku opozdila a měl je vyzvednout pozdějš. Aaaa takže jsem vymyslela, že když už musí tím autem jet zpátky, naloží nás a půjdem se projít. A myslela jsem, že fšící. Ovšem Brtník musel ještě na poštu poslat bývalému kolegovi bedýnku s našima hruškama, který oblibuje, takže to nakonec bylo o tom, že "Vyhodim vás v Nenačovicích v lese a pak pro vás za hodinu přijedu." Inu proč ne, jen teda bude těžký odhadnout, kolik a kdy bude za hodinu, páč jsem si nevzala zase telefon, že jo.

A to byl jedinej zádrhel (jo a ešče kloše! ) týdle procházky, , páč Tali byla hodná. Na ty výkony, co podávala poslední dobou, byla vlastně nejhodnější. Nezdrhala, nepáchala nepřístojnosti a když se tvářila, že má nějakou důležitější práci, stačilo říct přísně "Ty mě jako neslyšíš, nebo co?" a už to napravila. Stoupali jsme listnatým lesem, s převahou dubů, nahoru. A já po nich chtěla jediný, ať se drží v mojí blízkosti a zastaví se, když zavelím. Obojí slušně fungovalo. U Rumíčka stoprocentně. Tali měla dobře naladíno, takže po dlouhý době vždy i po písknutí usedla na dálku. Obecně podávala slušný výkony na hárající fenu teda.

Skorem nahore byla taková malá paseka a Tali si tam šla bádát. Nechala jsem ji a využili jsme toho spolu s Rumíčkem. Já si stoupla nenápadně na vysokej velikej pařez a čekala, ešívá von něco. A von jooo! Přitítil se nadšeně a sápal se za mnou. Chvíli jsme si tam tak blbli a najednou se u nás vobjevila hrouda fleků a: "Taky ci!" Jak lavina smetla Štajníka a vysápala se za mnou. Hrombidlo jedno ☐ . Ale potěšilo mě to, to ne že ne.

Měla jsem furt pocit, že mi bzučí v uchu a pak jsem zjistila důvod. Jak jsem byla soustředěvaná na tu Taliprtku, kterou díky hárání člověk i přes její poslušnost dozoruje velmi, nevšimla jsem si těch zmetků pekelnejch, až kdy to začlo nalítávat na hubu. Fůůůj kloše vodporný!! Mizíme. A ostrou chůzí jsme se vydali na kraj lesa. Tam jsem si vyžádala sednutí, abychom se do volného prostoru na pole a louku nevyhrnuli jen tak, když nemám přehled. Hlavně kvůli tomu hárání. Takže jsme vyšli ven spořádaně a já je pustila, ať si běží. Tali toho hnedle využila. A Rumíček se pinožil vedle mě, brouček můj malej. Má to tetkon těžký s tou háravou Taliprtkou a tak jsem uvítala to, že si jí v podstatě nemusím "všímat". Ponořila se do svého myšobádání, ale zároveň se držela u nás, když ne, hvízdla jsem, či zavolala a ona se pak dala do pohybu. A já tak měla veleprostor pro Rumíčka. Využili jsme ho k blbinkám, povídání a taky čmucharání. Vytáhla jsem z ledvinky pár granclí, posadila ho a našlápla mu čmucharací čtvereček. Jejda jejdááá, to von byl nadšenej. A tak ešče jednou prej.

Aby tam nebyla Tali jen tak, zavolala jsem si ji taky a i pro ni připravila čmucharání. Uvítala to, a tak jsme si pak ještě daly spolu párkrát "Ťukni-ťukni", kdy se musí trefit čumesem do dlaně. A taky ešče zajíčka jsme si v přírodě zkusily. A na to, jak to ještě nedokázala dotáhnout do úplně zdárného konce, jí to mezi těma hroudama docela šlo i líp.

Znova jsem ji vypustila a jen jsme si tak šli a šli a šli. A bylo nám dobře. Jediný nad čím jsem mohla přemýšlet bylo, jak zjistím, že už je ta hodina fuč. Páč z mraků číst neumím. Abychom to neprošvihli a taky proto, aby nás případně Brtník, kdyby byl rychlejší a šel za námi, nepřehlídl, až zajdeme za horizont, otočila jsem to a šla zpátky. Tali to viděla v ten moment jinak a zašouchla se tam v jednom místě. A prej, že nic. Tak jsem si tam pro ní došla, řekla jí, že je hloupej pes a půjde jako blbeček na vodítku. Hele, to jste měi vidět ten gezicht. ☹. Netrápila jsem ji dlouho a odcvakla jí z vodítku. A myslím, že to stačilo, aby si zpřeházela priority ☹.

Zamířili jsme na louku do míst, kde stromy dělaly stín. Ještě než jsme tam došli, trošánek jsem je při chůzi potrápila cvičeníčkem a probrali jsme společnou chůzi u nohy se zastavováním a taky polohováníčko. A ve stínu jsem je pustila, ať si běží. Rumoušek si vyžádal balonek. Lehce jsme si zaházeli a pak jsem do hry přivolala Taliprtku. Přiřítla se nadšeně, letěla drapnout balonek nadšeně, ale pak si ho odnesla a že si jde dál bádát. Taaak to ne holenku, balonek nejdřív ke mně. Až pak si jdi bádát. A když ho přinesla, dál jsme si blbli s Rumouškem. A aby to nebylo jen o blbnutí, tak jsem ho taky posadila, rozhodila

balonky na levou a pravou stranu a on je musel pěkně najít v pořadí, jak jsem určila a přinést. A stejný cvíčko jsem pak zadala i docentce Talířové. A taky na hledání balonků ve vysoký trávě došlo, aby si čeníšek taky malinkatě máknul a pak už jsem je nechala být.

Podívala jsem se nahoru na oblohu, pokusila se čas vyčíst z mraků a protože to zase nevyšlo (ono taky mraky skorem nebyly, že jo ☹), řekla jsem si, že sejdeme lesem dolů k silnici a uvidíme. Opět jsme prošli závojem klošů, blbejch a vodpornejch a hnusnejch ☹ a dole ještě nikdo nebyl. Abychom neloncali po cestě furt sem a tam, řekla jsem si, že se zpátky na louku vysápeme přímo lesem. Zde bylo třeba několikrát Taliprtce zdůraznit, kde se má pohybovat, aby nebyla za zatčenou, ale jinak cajk. Vyšli jsme zpátky na louku, ušli kus a ozvalo se hvízdnutí. Aaaa pánik dorazil. Upozornila jsem ohařiska na jeho přítomnosti a oba vypálili jak rakety dlouhého doletu ☹ Veliký vítání nastalo a pak jsme - díky klošům, který byli protivný i pro ohaříky - sešupajdili rychlým tempem dolů k autu. To parkovalo u rybníčka. No... rybníčka... Brčálník to byl. Ohařiska hodlali uhasit žízeň a já je musela nahnat pod tlakem do auta. Ne, že bych byla tak krutá a nedopřála jim doušek, ale bylo mi jasné, že tam oba zalezou. A nějak se mi nechtělo vézt v kufru dva smrdutý Rákosníky ☹. Ale nejsem nepsida, vodičku dostali do misky z lahve. Nooo a pak už se muselo hodně rychle zamířit domů, páč vína bylo opravdu hodně a nás čekala šichta. Spát se taky šlo hodně pozdě. Teda my dva s Brtníkem. Ti dva chrápali jen co vdechli večeri a až do rána.